

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșincaș
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

Tudor Vladimirescu – domn creștin martir - voievodul dreptății sociale

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Du-te și mântuie Țara!”
(Ilarion al Argeșului)

*„La acel ceas al istoriei, Tudor Vladimirescu
a intrupat, a dat glas, a luptat înfruntând toate
ororile luptei și s-a jertfit, tocmai pentru
<<drepturile>> celor năpăstuiți și fără glas.”*
(Pr. prof. dr. Constantin N. Galeriu)

În Glia noastră binecuvântată de Dumnezeu, de Fecioara Maria, de Eroii, Martirii și Sfinții neamului dacoromân a odrăslit un VLĂSTAR Valah în Vatra sfântă a Vladimirului Gorjean, probabil în anul 1780, într-o familie de moșneni, orfan de tatăl **Constantin**, supranumit Ursu din Mehedinți, poate din **Prejna**.

Mama, **Ioana** Bondoc, ruda preotului Grigore Bondoc din Vladimirii Gorjului, s-a prăpădit de inimă rea după ce frumoasa ei fiică, în toiul pregătirii logodnei cu Iancu Jianu, a fost răpită de o ceată de greci ticăloși. În încleștarea care a urmat dintre Tudor-Jianu și greci, sora Pandurului a căzut de pe cal și și-a rupt coloana vertebrală. Iancu Jianu va deveni un ascet al durerii timpului și unul dintre cei mai mari Haiduci ai țării.

Cei doi prieteni, aproape cumnați s-au jurat de frați. De durere Iancu Jianu a strigat: *„Eu mă fac hoț, unde oi prinde grecii îi omor!”*, iar Tudor a plecat să lupte în Rusia.

Zestrea ereditară venea pe ramură eclesială. Întâiul dascăl i-a fost preotul Pîrvu Ciuhoiu din Vladimir, apoi Lupu de la Craiova, iar ca logofăt al boierului Ion Glogoveanu învață alături de fiul acestuia carte și limba greacă. Urcă repede treptele ierarhiei sociale, comis, sluger, vătaf de plai la Cloșani, coispravnic-judecător de Mehedinți, dar și temător de Dumnezeu și drept, după canonul Pravilei românești. Slujba l-a ajutat să cunoască bine pravila, să se instruiască și să-i cunoască pe cei oropsiți – țărani care erau permanent târâți prin judecăți grele, strâmbe, nedrepte.

Izbucnirea războiului ruso-turc în anul 1806, îl înrolează pe Tudor care devine Comandant de Batalion de Panduri-Mehedinți, pe toată durata războiului 1806-1812, iar alături de trupele rusești

alungă turcii din Oltenia. În anul 1811, avea în marșul spre Calafat 6000 de panduri, iar la scurt timp ajunge Comandantul tuturor pandurilor pe care-i poartă biruitori la Rahova, Negotin, Fetislam – Cladova. Ion Ghica ni-l arată așa cum era, un „om de arme îndrăzneț și patriot... de o mare vitejie. Comandînd pandurii în toate bătăliile contra turcilor de la anul 1806 pînă în 1812, dobîndise grad de ofițer în armata rusească și fusese decorat cu <<Crucea Sfintului Vladimir>>”. (Ion Ghica, *Din timpul zaverei*, în: Pagini alese din scriitori români, *Închinare lui Tudor Vladimirescu*, Ed. Cartea Românească, București, 1921, p. 7-8)

2

În anul 1808, a ctitorit biserica din **Prejna** cu hramul Adormirea Maicii Domnului, pe care a înzestrat-o cu cărți liturgice de cult. A pus apoi și temelia unei biserici la Cloșani, dar revoluția pe care a declanșat-o l-a împiedicat s-o ridice.

Tudor va deveni un falnic BRAD al norodului care „se îndoiaie dar nu se frînge.” Gorjeanul devine un adevărat bărbat, cum de altfel se va mândri această **Țară a Frumosului** cu fiecare Generației de Aur de-a lungul timpului milenar.

Așadar, *Neica Tudor*, cum îl numea alt Gorjean de Aur, Iancu Jianu, era un bărbat cu frunte lată, încrețită de grijile țării, ochi căprui, față luminată, de talie mijlocie, energic, robust, drept, sincer, autoritar, cumpătat, curajos și creștin până la jertfă.

La vârsta bărbăției valahul Tudor a îmbrăcat pentru norodul său „Cămașa lui Hristos”, asumându-și astfel, conștiința și destinul ca pe o „predestinare” martirică.

Când și-a încins sabia sub drapelul de luptă al Patriei, Pandurul valah era la vârsta marilor răspunderi arzătoare sub Rugul aprins al împlinirilor. Atunci s-a ridicat, cum consemna teologul scriitor Gala Galaction, „în cerul țării, aidoma cometelor, ... freamătul și fiorul marilor întîmplări ce vor să fie.” (apud. G. D. Isescu, *Revoluția din 1821 condusă de Tudor Vladimirescu*, Ed. Albatros București, 1982, p. 33)

Logofătul Dumitrașcu a fost martorul Semnului ceresc apărut pe cerul Olteniei, însemnând minunea pe Mineiul lunii August. „În luna iunie, ziua 7, seara într-o miercuri, anul 1819, în părțile Olteniei, s-a văzut o stea cu coadă, fapt despre care rămîne să vedem pentru ce s-au rădicat, pentru bine au pentru rău.” (Fila 34, cartea aparținînd parohiei Livezi, astăzi se află la Arhiepiscopia Craiovei)

Apariția semnului ceresc prevestea fenomenul Revoluției lui Tudor Vladimirescu.

Semnul s-a mai repetat încă de două ori, odată pe 29 Ianuarie 1821, Vineri spre Sâmbătă. „Cerul au arătat o stea cu coadă prea subțire și căutarea stelei aceleia era de la Olt cătră București.” (N. Iorga, *Izvoarele contemporane asupra mișcării lui Tudor Vladimirescu*, p. 328)

A treia oară a fost consemnată de două ori de marele profesor Gheorghe Lazăr, întâi pe o carte în limba germană, „La 22 februarie 1821 s-a văzut o cometă cam din București spre Craiova.” (M. Erdmann Uhsen, *Der Romisch-Orientalisch-Deutschen Kaiser*, Lipsca, 1716)

Pe cartea latină explicația Pedagogului este mai amplă. „În ziua de 22 februarie 1821 s-a văzut o cometă foarte mare spre Craiova, cînd eram la București, cînd era revoluția todoriană, înainte de sosirea principelui Calimachi.” (Ioan Nepomuc Pehemm, *Prelectionem in jus ecclesiaticum universum*)

Cu siguranță că însuși Tudor Vladimirescu a văzut și privit cu încredere semnul ceresc care se pogora asupra pământului poporului valah, ca nădejde a izbânzii sale.

Îmbrăcămintea lui Tudor în vremea revoluției ne-o descrie C. D. Aricescu: „Pe cap purta căciulă dreaptă și înaltă, de hărșie neagră, în formă de stup, numită „gilepeasă” sau „cazacie”, cu fundul de postav alb. Peste cămașă purta pieptar cu șireturi negre, iar pe deasupra pieptarului dulamă încopciată de

culoare negru-verde și lungă pînă sub genunchi. Peste dulamă – cepchen (scurteică) pînă la brîu; gambele – acoperite cu poturi strîmți, cu copci și găitane. În picioare purta cisme lungi, la drum, iar în oraș iminei. Iarna pe deasupra veșmintelor, purta o „**tătarcă**” (bundă), lungă și îmblănită, strînsă la spate, cu guler scurt și ridicat, cu puțină blană la capătul mîneșilor și prin prejur, cusută cu găitan de mătase – roșu, negru și albastru – împletit cu fir, cu mîneșii lungi și strâmte și cu un găitan gros atîrnînd la spate, în formă de unghi, avînd în vîrf doi ciucuri de mătase.

Ca armament, avea o sabie turcească după gît și două pistoale.” (C. D. Aricescu, *Istoria revoluțiunii...*, p. 14-42; Andrei Oțetea, *Tudor Vladimirescu*, 1945, p. 71-91)

3

Cu rădăcinile puternice, înfipte adânc în dragostea strămoșească de Glie și de Neam, zelos luptător pentru libertatea și dreptatea **Norodului** său, călit și oțelit în războiul dintre anii 1806 -1812, sub flamura de Comandant al Batalionului de Panduri – Mehedinți, Tudor Vladimirescu își pregătea chemarea – alegerea de a-și salva poporul de sub tirania jugului străin și cel ciocoiesc-arendășesc național.

Ambasadorul Franței la București, consemna în 1816 în *Raportul* său, momentul Așteptării, Descătușării **Norodului** românesc. „*Poporul român așteaptă cele mai mari binefaceri de la o revoluție pe care o crede apropiată și pe care o imploră.*”

Întregul norod aștepta o PRIMĂVARĂ a lor binecuvîntată de marele PANDUR.

„*Mugur, mugur, mugurel.../ Ia fă-te mai măricel!.../ Că ne-am săturat de iarnă/ Și de greutăți în țară!/ Bate-i, Doamne, pe ciocoi,/ Cum ne bat și ei pe noi!/ Vino, scumpă Primăvară/ Și ne adă bine-n țară!...*” (autor P.S. Ilarion, Pr. Nae Popescu, *Slavoslovia lui Ilarion al Argeșului*, în *Muzică și Poezie*, I (1935), 1, p. 7-8; Gh. Ciobanu, *Studii de etnomuzicologie și bizantinologie*, București, 1974, p. 139)

Accentuarea exploatării într-o continuă creștere asupra țărănimii este atent observată de marele patriot, luptător, erou, scriitor, istoric **Nicolae Bălcescu**. „*În Țara Românească starea țăranilor merse din zi în zi mai rău pînă în 1821, cînd desperarea lor izbucni.*” (N. Bălcescu, *Despre starea socială a muncitorilor plugari în Principatele Române în deosebite timpuri*, în: N. Bălcescu, *Opere*, I, ed. G. și El. Zane, Ed. Academiei R.S.R., București, 1974, p. 160)

Într-o scrisoare de protest față de jafurile **adaliiilor** asupra Moșiei și norodului Patriei dragi, din anul 1815, adresată lui Glogoveanu, Marele Pandur sublinia și amenințarea sa. „*Eu numai cu pandurii țării, făr' de nici un ostaș striin, voi face de nu să va mișca o iarbă din pămîntul țării.*” (*D.I.R.*, 1821, I, nr. 49, p. 91)

Revoluția lui Tudor Vladimirescu din anul 1821 a fost generată de cele două crunte exploatări la întrecere ca ticăloșie, cea externă, turco-fanariotă care, secătuia Țara prin bir, abuzuri, crime și jafuri și cea internă a domeniilor boierești și mănăstirești, prin poftetele nesățioase, prin jecmăniri și prin generalizarea arendășiei neromâne.

Domnitorii și mitropoliții erau instaurați de Poarta Otomană, pe post de „*guvernatori civili*”, de „*pași*” sau „*viziri*”, un paradox între paradoxuri, care nu poate fi explicat în niciun fel, precum că Voievozii și Vlădicii creștini ortodocși trebuiau să primească sceptrul autorității domnitoare, slujitoare de la PĂGĂNI?!..., așa cum tradiția neortodoxă reclamă cuscria dintre **iudei** și creștini a Bisericii lui Hristos.

Demnitarii ortodocși sprijiniți de Sultanul vrăjmaș și păgân puteau fi ușor schimbați după poftă, după plac, după uneltiri, după intrigi, după pungile cu aur, consecințe însângerate, juguri înroșite care îngenuncheau poporul valah ca pe vita de povară.

Rana cea mai adâncă și nevindecabilă a poporului, respectiv a țăranilor venea din partea boierilor români care au îmbrăcat urâtenia tiranilor, ciocoilor din lăuntru. Marele Pandur Tudor Vladimirescu îi reproșea în acest sens, neîntrerupta exploatare, la 28 Ianuarie 1821, ispravnicului de Mehedinți: „*Au pre semne nu vă ajunge că i-ați prădat și i-ați despuiat, pînă cînd au rămas ticăloșii țărani mai goi decît morții cei din mormânturi?*” (D.I.R., 1821, I, nr. 111, p. 209)

Proclamația de la Padeș și Cererile Norodului românesc au îmbrățișat programul revoluționar al lui Tudor Vladimirescu, aprins în iarna anului 1821, sub flamura trinitară **Roșu, Galben, Albastru**, stindard care strălucea prin Aura **Sfintei Treimi, a sfinților militari, generali Gheorghe și Teodor Tiron** și simbolul **Corbului cu Crucea în cioc**, cu aripile în zbor, element tradițional în heraldica dacoromână avînd chenarul circular și un ornament sobru în formă de cunună de laur, lucrat la Mănăstirea Antim de monahul David, sub indicațiile lui Tudor, ale episcopul **Ilarion al Argeșului** și ale marelui dascăl **Gheorghe Lazăr**.

Alături de sfetnicul-ierarh Ilarion Argeșeanul, Tudor a invocat deseori imnul sfânt – apoteoza Sfintei Treimi: „*Nădejdea mea este Tatăl,/ Scăparea mea este Fiul,/ Acoperămîntul meu este Duhul Sfânt!*”, din care a purces invocația către *Troița Sfântă* – ca un unanim răspuns la apel al întregului norod românesc în pragul unei bătălii salvatoare, hotărâtoare, sub sintagma – **Tot norodul românesc**.

„*Tot norodul românesc pre Tine Te proslăvesc/ Troiță de o ființă trimite-mi ajutorință/ Cu puterea Ta cea mare și în brațul Tău cel tare/ Nădejde de dreptate acum să am și eu parte.*” Ianuarie, 1821. (Col. P. V. Năsturel, *Steagul, Stema română. Însemnele domnești, trofee*. București, 1903, p. 45; N. Iorga, *Un apărător al săracilor, <<Domnul Tudor>> din Vladimir*, București 1921, p. 46; I. Bianu/ N. Hodoș, *Bibliografie românească veche*, I, București, 1903,, p. 23-24, fig. 24)

Întreaga compoziție emblematică a Drapelului constituie simbolistica națională. Deasupra stemei Țării Românești, este reprezentată Sfânta Treime – Dumnezeu-Tatăl și Dumnezeu-Fiul odihnind pe norii cerului și Sfântul Duh în chip de porumbel.

Drapelul reprezintă simbolul fundamental al unității „norodului românesc.”

Sfântul **Gheorghe** ține platoșa cu dreapta, iar în stînga are ramura de finic. Sfântul Teodor Tiron era ales ca patron sacru al lui Tudor. Ambii Sfinți gata de luptă au coiful pe cap, sunt îmbrăcați în armură și platoșe de apărare, „*fiindcă în chip real și nedesmințit lupta de acum a românilor, în 1821, ca și în întreaga lor istorie, este numai una și aceeași luptă de apărare a drepturilor uzurpate și a însăși ființei neamului; finicul-simbolul bucuriei Intrării Domnului Iisus Hristos în Ierusalim este aici semnul dorinței neamului românesc de pace, spre a se dezvolta și prospera aici, între hotarele străbune.*” (Nestor Vornicescu – Mitropolitul Olteniei, *Descătușarea 1821*, Ed. Mitropolitul Olteniei – Craiova 1981, p. 130)

Drapelul oltean - simbolul unității românești era anticiparea Miciei și a Marii Uniri.

După ce a fost expus la Muzeul Militar din Craiova, a ajuns în Capitală la Muzeul Militar Central. (*Steagul lui Tudor Vladimirescu, în <<Oltenia. Documente. Cercetări. Culgeri>>*, Cartea II, Craiova, 1941, p. 134-138)

Ardelenii români doreau și ei să facă Paștele sub domnia „**Domnului Tudoruț**”. (*Istoria României*, III, București, 1964, p. 880-883)

Un ajutor prețios, un îndrumător de seamă privind politica autohtonă a Pandurului a venit prin colaborarea cu marele Pedagog ardelean **Gheorghe Lazăr**, „*binecunoscut sprijinitor al Revoluției de la 1821, prieten apropiat și colaborator de seamă.*” (Onisifor Ghibu, *Contribuții la istoria Revoluției din 1821. Legăturile dintre Gheorghe Lazăr și Tudor Vladimirescu*, în vol. *Repere sibiene, studii și referate*, Sibiu, 1980, p. 35)

„Nu vedeți, îi spunea profetic Dascălul nemului – Lazăr, Pandurului neamului - Tudor, de un secol, domn, mitropoliți, episcopi, egumeni sînt toți venetici greci și nu putem a ne scăpa. Acum este timpul a scăpa țara de inchiziția grecească și dumneata vei fi mare!” (Mircea T. Radu, 1821 – Tudor Vladimirescu și revoluția din Țara Românească, ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1978)

Sfaturile, rugile și îndemnurile de taină ale sfetnicului – ierarh Ilarion al Argeșului au fost inserate și de colonelul rus I.P. Liprandi, „*Ilarion, episcopul de Argeș, care întreținea mai mult decât toți legăturile cu Tudor, convingîndu-se că acesta este gata de acțiune, i-a creat prilejul a vorbi amănunțit despre toate aceste probleme cu trei mari boieri ai țării și principalii membri ai Divanului, banul Brâncoveanu, Grigore Ghica și Barbu Văcărescu.*” (Doc. Revoluției din 1821, V, p. 268; Naum Rîmnicianu, *Istoria zaverei în Valahia*, în <<BOR>>, XXIII, 1899, p. 424-425)

Programul revoluționar al lui Tudor Vladimirescu a fost străbătut de la un capăt la altul de dragostea de Dumnezeu și iubirea de Neam, de principiul dreptății sociale, al conștiinței morale, urmărind doar „**dreptățile norodului**”, decât „**dreptate și slobozenie**”, recunoscându-și chemarea – alegerea întru slujirea binelui obștesc cum se exprima în arzătoarea **Proclamație de la Padeș** din 23 Ianuarie 1821. „**Că bun este Dumnezeu și ca să ne asemănăm Lui, trebuie să facem bine**”.

Toți pandurii care au luptat contra jugului otoman în războiul ruso-turc s-au alăturat lui Tudor. Toată OLTENIA era sub stindardul lui. Au fost și câțiva boieri oarecum patrioți, Grigore Brîncoveanu, Grigore Ghica, viitorul domn și Barbu Văcărescu, dar Căimăcănia Țării după moartea lui Șuțu, ca și Divanul îi erau ostili. Chiar boierul *patriot*, marele vornic Văcărescu îl îndeamnă să *liniștească* Revoluția. Tudor îi răspunde ca un adevărat și mare iubitor de Țară, reproșându-i că toate vrăjmășiile, silniciile, asupririle boierilor asupra Țării, îl fac răspunzător pe el. „*Ci pă semne dumneata, pă norod, cu al cărui sînge s-au hrănit și s-au poleit tot neamul boieresc, îl socotești nimic, și numai pe jefuitori îi numești patrie... Dar, cum nu socotiți dumneavoastră că Patria se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitorilor. Că eu alta nu sînt numai un om luat de către tot norodul țării, cel amărît și dosădit, din pricina jefuitorilor, ca să le fiu chivernisitor în treaba cererii drepturilor.*” (Doc. Privind Istoria României..., p. 258)

Ciocoiul Samurcaș și Al. Pini l-au plătit pe greul Hagi Prodan să-l ucidă pe Tudor. Complotul a fost descoperit, dar stigmatul a rămas pe chipul ciocoiului trădător. „*Ah, boierule! boierule! Ce netemere de Dumnezeu! Pe de o parte m-ai încredințat prin jurământ să viu la Craiova, și pe de altă parte, împotriva ai făcut dumneata de ai trimis pe Hagiul ca să mă omoare. Apoi, de acum înainte, cine din lumea aceasta vă mai crede pe dumneavoastră, pe niște oameni care nu aveți lucru de nimic a pierde o țară întregă și mai vîrtos pe un norod nevinovat și care v-au hrănit și vă hrănesc? Ci drept este Dumnezeu și drept va judeca!*” (ibid., p. 313)

Timpul de astăzi este izbitor de asemănător cu cel din vremea lui Tudor, părănd ca o copie fidelă privind jecmănirea Patriei sacre, ortodoxe eroico-martirice de către **neociocoi** parveniți prin stupiditate, **neoliberalii** farisei puși pe căpătuială, **neomarxiștii** doctrinari ai demonologiei, **neoneoamenii** atei din România și din afară, stârpiciunile și spurcăciunile profanatoare ale spiritualității tradiției strămoșești, înregimentate forțelor oculte, anticreștine și antiromânești, precum G. Soros.

Proclamația de la Tismana-Padeș, Arzul către Înalta Poartă și Cererile norodului sunt acte și documente fundamentale elaborate în ianuarie 1821 de către Tudor și episcopul Ilarion în casa ierarhului-sfetnic.

Mărți spre Miercuri 18/ 19 Ianuarie Tudor însoțit de o ceată de panduri a plecat din Capitală spre Oltenia. Vineri 21, seara a ajuns la Tîrgu Jiu, poruncind arestarea ispravnicului de Gorj. Sâmbătă 22 și-a stabilit cartierul general în Mănăstirea Tismana. Duminică 23 a coborât în satul **Padeș – plaiul Cloșanilor**, rostind în fața mulțimilor adunate documentul declanșării Revoluției, împotriva asupritorilor fanarioți, domn și boieri fanarioți în cărdășie cu boieri pământenii-ciocoi – **Proclamația de la Padeș**.

„Veniți, dar, fraților, cu toții, cu rău să pierdem pe cei răi!”

Tot în 23 ianuarie 1821, a trimis de la Tismana *întâiul Arz* către Poartă în care se arată că „boierii, sau mai bine a zice **tiranii noștri cei cumpliți** care unindu-se cu domnii țării, dimpreună cu boiarii greci... **au întocmit prădarea și stingerea țării...** Cu toții ne-au prădat și ne-au despuiat, încît **am rămas numai cu sufletele...**” (cf. Elena Moisuc, *În legătură cu cel dintâi Arz înaintat Porții de către Tudor Vladimirescu*, în *Revista Arhivelor*, an.XLIX, vol. XXXIV, nr. 1/ 1972, p. 87)

Cererile norodului – reprezentau un proiect de constituție, legislație creștină, eclesiastică, politică, socială, administrativă prin care urma să fie guvernată Țara.

„Scaunele arhieresti, mănăstirile, să nu stea la îndemâna ierarhilor sau călugărilor greci, ci să rămână pe seama țării; mănăstirile să întrețină școli pentru copiii românilor fără deosebire de starea socială; dregătoriile să nu fie cumpărate atît cele politicești cît și cele bisericesti; să scadă dările preotești, să fie hirotoniți numai cei destoinici.”

(D.I.R., *Revoluția din 1821*, vol.I, p. 274)

Sfetnicul Ilarion i-a înlesnit legăturile lui Tudor cu o parte din membrii Divanului, pe care îi avertiza în scrisoarea din 4 Februarie: „Să vă faceți patrioți adevărați, iar nu vrăjmași ai patriei precum ați fost pînă acum... Să vă învoiți cu norodul la cererile ce fac.” (*Doc. Răscoala 1821*, I, p. 230)

Tradiția afirmă că episcopul Ilarion i-a dăruit Domnului Tudor simbolic, dar și în realitate „o sabie și cam patru mii de galbeni, zicîndu-i: <<**Du-te și mîntuie Țara!**>>”.

(Pr. V. Gh. Durak, cf. Nestor Vornicescu, op. cit., p. 145)

În plină iarnă, doar în șase săptămâni, slugerul Tudor și-a mobilizat exemplar, ca un mare comandant, pandurii-armata, a ridicat întregul plai al Cloșanilor, a fortificat mănăstirile-cetăți și toate cele cinci județe ale Olteniei. Paralel cu el, episcopul Ilarion rezolva diplomatic problema armoniei în Divan. Un ajutor însemnat îl avea în secretarul de cancelarie Petrache Poenaru și în diplomatul Pavel Macedonschi.

Asupra boierilor – ciocoi pendula întreita spaimă, groază, turcii, rușii ori Tudor?

Proclamația de la Padeș și-a dus ecoul și în Țara Moldovei, unde membrii partidei naționale și norodul îl așteptau ca pe **Mihai Vitezul** cu brațele deschise. Tudor inițiasse legături apropiate cu guvernul modav, frate, ca „unii ce sîntem de un neam, de o lege (credință), ... fiind la un gînd și într-un glas cu Moldova, să putem cîștiga deopotrivă dreptățile acestor prințipaturi, ajutorîndu-ne unii pe alții.” (*Istoria României III*, p. 893)

Nerulos (român neaoș, n.a.), ministrul domnitorului Șuțu îl punea în gardă în Februarie 1821, pe marele mason Alexandru Ipsilanti, ucigașul lui Tudor, că: „Un anume Tudor... a răsculat pînă alalteieri toate județele de peste Olt, proclamînd libertate, egalitate și desfiuțarea privilegiilor boierilor...; el cheamă prin proclamații întreg norodul dac sub arme.” (D.I.R., *Doc. 1821*, IV, p. 123-124)

Spionul austriac pentru Moldova, **Raab** Iosif (tot neaoș austriac...), îi raporta cancelarului Metternich, spaima domnitorului fanariot Șuțu, în 18 Februarie 1821. „Principiile trîmbițate de Vladimirescu, și anume: înlăturarea domnilor fanarioți, răsturnarea vechilor capitulații cu Poarta, înfrînarea samavolniciilor și stoarcerilor boierești și înlăturarea justiției de clasă, sînt primite cu mare bucurie și proslăvite în mod public de tîrgoveții moldoveni, de mica boierime (răzeșii) și de țărănime, care gem sub apăsarea domnilor fanarioți și a mării boierimi solidară cu ei.” (Doc.Hurmuzaki, serie nouă, II, p. 619)

A urmat **Marșul cel mare al lui Tudor, al norodului și al celor peste 16 mii de panduri de la Slatina spre Capitală** între 4-16 Martie, rapid și triumfător, asemănător trupelor lui Napoleon

Bonaparte, dovedind disciplina și respectul pe care îl aduceau marelui Pandur. La 16 Martie 1821, Tudor Vladimirescu cu grosul pandurilor săi, *Adunarea cea mare* a ajuns la Bolintin, de unde un detașament a mers spre Cotroceni, altul spre Ciorogârla-Domnești. (D. Berindei/ Tr. Mutașcu, *Aspecte militare ale mișcării revoluționare din 1821*, Ed. Militară, București-1973)

Între 17-18 Martie 1821, prin episcopul-sfetnic Ilarion de Argeș și vistierul Alexandru Filipescu-Vulpe, Tudor a negociat cu Divanul la Mănăstirea Ciorogârla.

Trupele eteriste ale grecului mason-trădător Al. Ipsilanti au ajuns la Buzău în 16 Martie, apoi la Mizil și Ploiești cu două zile mai târziu, în 18 Martie, fapt care l-a îngrijorat pe Tudor, punând în dificultate și Divanul care trebuia să aleagă între Tudor – Fiul valah iubitor de Patrie și grecul trădător din stirpea fanarioșilor asupritorii tirani ai Principatelor Române.

Vistierul Filipescu-Vulpe l-a susținut pe Pandurul oltean. „*Una e pornirea lui Ipsilanti și altele sînt strigătele neamului românesc*” (Mircea T. Radu, *1821 – Tudor Vladimirescu și Revoluția din Țara Românească*, Ed. Scrisul românesc, Craiova, 1978, p. 326), înclinând balanța Divanului spre Tudor, prin cei 77 de boieri care l-au susținut pe marele Revoluționar, Voievodul Dreptății Sociale. (ibid., p. 322)

După negocierile favorabile, Tudor și-a așezat tabăra pe câmpul Cotrocenilor. La 20 Martie, împuternicitul Divanului, Domnul Tudor a lansat două noi Proclamații: *Către lăcuitorii din București și Către lăcuitorii județelor*, prin care își evidențiază spiritul revoluționar prin apelul său fierbinte, rugător, cutremurător la unirea românilor. „*Fraților! cîți n-ați lăsat să se stingă în inimile dumneavoastră sfînta dragoste cea către patrie... să ne unim dar cu toții, mici și mari, și ca niște frați, fii ai uneia maici, să lucrăm cu toții împreună, fieștecare după destoinicia sa, cîștigarea și nașterea a doua a drepturilor noastre.*” (Documente privind Istoria României..., p. 385-386)

Negocierile și cele două Proclamații i-au netezit Calea intrării în București a lui Tudor, în 21 Martie 1821, la ceasurile 2 d.m. F. G. Laureon, descrie ca martor ocular marea Zi. „*În sfîrșit, ziua cea mare sosi și Teodor intră în fruntea pandurilor săi. La dreapta lui era un preot, care purta crucea, iar la stînga D. Macedonschi. Un pandur ținea steagul. Timpul era splendid și Dealul Mitropoliei se acoperise de curioși, mai ales de străini, care veniseră să vadă intrarea îndrăznețului răzvrătit... Către orele 3 d.m., căpitanii lui Tudor, urmați de preoți parcurseră întregul oraș. Ei se opreau la fiecare răs_pîntie, și după ce da citire unei Proclamații a Comandantului lor, care avea drept scop să liniștească spiretele, preoții înălțau rugăciuni.*” (Em. Vîrtosu, *Tudor Vladimirescu, Glose...*, București-1927, p. 18)

Tradiția spune că Tudor Vladimirescu aflat în fruntea pandurilor săi, purta în mâini în loc de sabie „*o pîine mare, simbol al belșugului și al păcii, idealuri în numele cărora venea el și pe care le dorea țării.*” (Pr. prof. Constantin N. Galeriu, *Tudor Vladimirescu și Lupta pentru Echitate și Dreptate Socială*, în *Glasul Bisericii – Revista Oficială a Sfintei Mitropolii a Ungrovlahiei*, Anul XL, Nr. 3-5 Martie-Mai 1981)

Când slugerul Tudor intra triumfător ca un Sol al păcii în București, patriarhul Constantinopolului îi trimetea o carte de afurisenie prin mitropolitul ostil Pandurului, Dionisie Lupu. (Doc. Hurmuzaki, X, p. 563-564)

Boierii îi cer preasfințitului Ilarion taine despre planurile Valahului Tudor, care le cerea imperios să depună jurămînt de fidelitate față de el și norod, „*cum că înțeleg și recunosc dreptatea norodului și vor lucra cu toții pentru dobîndirea ei.*” (E. Vîrtosu, *Tudor Vladimirescu. Pagini de revoltă*, 1936, p. 49)

În 22 Martie, pandurii se retrag la Cotroceni, iar Tudor, episcopul Ilarion Gheorghide și medicul Christaris rămân la palatul Brâncoveanu, primind vizita viceconsulului Austriei la București, Karl Udriski, care-i sperie cu spaima *Sfintei Alianțe* (tridemonica înțelegere - trei imperii dușmane n.a.). Tudor îi răspunde autoritar: „*Eu nu voi înceta de a cere, cu glas tare, restaurarea drepturilor și pronomiilor Țării Românești.*” (Doc. Hurmuzaki, Serie nouă, II, 649, 655)

Diversiunea și dezordinele provocate de eteriștii lui Ipsilanti, în 22 Martie, prin ocuparea mănăstirii Antim, revendicată de călugării greci îl determină pe mitropolitul Dionisie, președintele Divanului, în coasta căruia stătea Ilarion, să obțină jurământul de credință al boierilor față de Tudor, numit *Cartea de adevărire ce s-au dat slugerului Theodor*. (D.I.R., 1821, I, p. 396)

Slugerul Tudor devine astfel, **Domnul TUDOR**. Nedizolvând Divanul, „**acesta a fost silit să recunoască îndreptățirea mișcării pandurilor și autoritatea conducătorului ei.**” (Mircea T. Radu..., op. cit., p.158)

Noul Domn a jurat creștinește: „**Mă leg și eu din parte-mi cu glasul obștii norodului, printr-acest înscris al meu...**” (E. Vîrtosu, *Tudor Vladimirescu. Glose...*)

În 28 Martie 1821, Ipsilanti se afla în Colentina, fiind vizitat de mitropolitul Dionisie, episcopul Ilarion și câțiva boieri, iar spre sfârșitul lunii s-a întâlnit cu Domnul Tudor, care și-a precizat lupta sa antifanariotă, delimitându-se de scopul Eteriei, susținând că „*eliberarea națională a Greciei trebuie să aibă loc pe teritoriul acelei țări... Prințe! scopul dumneavoastră este cu totul opus scopului meu. Locul dumneavoastră nu este aici. Duceți-vă, treceți Dunărea și luptați cu turcii.*” (D.I.R., 1821, V, p. 288)

Eșecurile lui Ipsilanti de a-l angaja pe Domnul Tudor de partea lui, l-au determinat să plece la Târgoviște spre a împlini planul trădării, vânzării și uciderii Voievodului.

Turcii din Silistra i-au trimis vorbă lui Tudor Vladimirescu să-și arate fidelitatea față de sultan trimițându-i capul lui Ipsilanti. „*Domnul norodului din Țara Românească nu a dat răspuns de încuviințare.*” (I.P. Liprandi, op. cit., p. 279)

Nu la fel gândea și prințul mason grec, fanariotul Alexandru Ipsilanti.

Alexandr Konstantinovici Ipsilante (12.08.1792, născut la Constantinopol, mort la Viena 19.01.1828), era fiul domnului Țării Românești Constantin Ipsilante (1774 sept. – 1782; 1796 aug. – 1797 și în Moldova 1786 aug. – 1788). Principele Alexandru Ipsilante s-a distins în armata rusă în războaiele napoleoniene, ajungând general, pierzându-și o mână în bătălia de la Dresda. A fost inițiat în loja francmasonică **La Palestine** (St. Petersburg) în anul 1811. În anul 1820 ajunge șeful Eteriei, organizație ocultă privind eliberarea Greciei și reinstaurarea imperiului Bizantin. Teoretic a fost sprijinit de ruși, dar nu și practic. După uciderea Domnului Tudor, Ipsilanti a fost învins de turci în lupta de la Drăgășani, în 7 Iunie 1821. A fugit la Viena, unde a fost arestat și închis între 1821-1827. A supraviețuit puțin timp după eliberare. (Horia Nestorescu-Bălcești, *Enciclopedia Ilustrată a Francmasoneriei din România*, Centrul Național de Studii Francmasonice București – 2005)

Masoneria a apărut în Evul Mediu și s-a dorit a fi o organizație filantropică, culturală, artistică, universală, prin participarea elitelor tuturor claselor sociale.

Francmasoneria albastră s-a născut în 24 Iunie 1717, la Londra din **Teofil Desaguliers**, predicatorul reformat al curții regale, **James Anderson**, predicator și **George Payne**, arheolog, inițiind zidarii liberi în altă menire: „*zidirea unui templu spiritual în inima omului, cu un altar ateu, doar al rațiunii... Răspândindu-se repede și cu elemente chiar din capetele încoronate, a devenit element de dominație a iudaismului, prin principiile dizolvante din Talmud, din Cabală și din magie.*” (Mitropolit Irineu Mihălcescu, *Teologia Luptătoare*, Ediția a II-a, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor-1994, p. 165-166)

Francmasoneria universală este controlată în unanimitate de rabinitatea iudaică.

„*Uniunea masonică este o comunitate nevăzută, mai presus de granițe, de rasă, de culoare, de naționalitate, de clase, de stări, de toate deosebirile dinafară dintre oameni, care trece anume chiar peste deosebirile dinăuntru de credință religioasă, de confesiune și concepție despre lume – a tuturor personalităților din trecut, prezent și viitor care s-au străduit pentru înnobilarea lor și desăvârșirea omenirii.*”

Definiția de mai sus este de fapt o copie fidelă ad-literam a definiției Bisericii creștine. (Pr. I. Mihălcescu, *Francmasonii și Biserica*, p. 757)

Francmasoneria – înjugată la carul Oculței mondiale – AntiHristos, nu are Dumnezeu, nu are Patrie, nu are Cer, nu are veșnicie, nu are eroism, nu are martiriu, nu are sfințenie, ci doar ambiția lașă și trădătoare inspirată de cultul uciderii Elitelor națiunilor creștin-ortodoxe pentru a stăpâni pământul.

Francmasoneria – carul talmudic al Oculței iudaismului în cârdășie cu elemente creștine vânzătoare precum Iuda Iscariotenu, a pătruns prin conspirație ca un cancer în sânul Ortodoxiei, pentru a o roade lăuntric, amputându-i forța spiritului, stingându-i Candela luminii spre a o anihila, spre a-i grăbii sfârșitul istoric.

9

Tudor a reușit fără vărsare de sânge, să angajeze pentru mișcarea sa toate categoriile sociale, devenind astfel, exponentul întregii națiuni valahe, guvernând țara două luni, până în 14 Mai 1821, când turcii pătrund în țară, trimițând Divanul în Transilvania. În 15 Mai 1821, a început retragerea de la Cotroceni înspre Golești, intenționând fortificarea mănăstirilor din Oltenia. În 18 Mai a sosit la Golești intersectându-se cu trupele eteriste care prin viclenie și trădare l-au făcut prizonier prin Iuda Iordache Olimpiotul. Prin Pitești și Cîmpulung a ajuns la Târgoviște, unde din ordinul masonului Ipsilanti a fost asasinat mișelește în noaptea de 26/ 27 Mai.

Viața Domnului creștin ortodox Tudor Vladimirescu – Voievodul Dreptății Sociale a fost curmată crud, fariseic, imfam, laș, tâlhărește, mișelește, dar **ideile, idealurile, credința, dreptatea și adevărul pentru care a luptat au biruit, înfrângând definitiv regimul fanariot.**

Sfântul Apostol Pavel, în cuvântul său profetic către ucenicul Timotei, consemna pătimirea sa pentru ADEVĂRUL VIEȚII. „Sufăr pînă și lanțuri ca un făcător de rele, dar cuvîntul lui Dumnezeu nu se leagă.” (II Timotei, III, 9).

„Ideile nu pot fi legate, înlănțuite. Idealurile pentru care a luptat Tudor, ca niște semințe semănate în sufletul neamului însetat de dreptate, au rodit. Odată cu revoluția lui Tudor, domniile fanariote au încetat.” (Pr. prof. Constantin N. Galeriu, *Tudor Vladimirescu și Lupta pentru Echitate și Dreptate Socială...*, p.441)

<<Avu norocirea, spunea **Nicolae Bălcescu**, de a-și da viața pentru credința sa și de a fi ucis de fanarioți pe care și după moarte-i umbra lui urmează a-i mătura din țară>>. (G. Zane, *N. Bălcescu, opera, omul, epoca*. Ed. Eminescu, Buc., 1977, p.38)

„Tudor Vladimirescu a sfârșit ca un martir, ca și Mihai Viteazul sau Horea. Era plămădit din același aluat de eroi neînfricați în fața jertfei supreme, atunci când ai pentru ce te jertfi. Mihai Cioranu, aghiotantul lui și cronicar înregistrează cuvintele eroului-martir adesate lui Iordache Olimpiotul, la Pitești, pe drumul supliciului: <<Vreți să mă omorâți? Eu nu mă tem de moarte. Eu am înfruntat moartea în mai multe rânduri. Mai înainte de a ridica steagul spre a cere drepturile patriei mele, m-am îmbrăcat în cămașa morții>>.

Dar, taină și putere a jertfei: cămașa morții lui s-a transformat în veșmânt al nemuririi, în apoteoză.” (Pr. prof. C. Galeriu, op. cit., p.442)

În 1812, când voia să meargă din nou în Rusia, ca voluntar-comandant, pentru a-și scăpa țara de păgâni, în Diata, sa, roagă niște prieteni epitropi ca din banii strânși din agoniseala sa să plătească două candelile de aur, care să ardă la icoana **Maicii Preacurate în Sfântul Munte**, iar alta la icoana **Mântuitorului Hristos din Biserica Învierii-Ierusalim.**

„Lupta lui și jertfa lui au devenit de atunci Candelile ce ard de-a pururi, luminând departe, pe altarul patriei lui.” (Pr. prof. C. Galeriu..., p. 442)

Tudor Vladimirescu a fost și a rămas pe Cerul Valahiei și Cerul serafic, un iscusit Dac, un mare Oltean-gorjean, un Creștin cu suflet ortodox, un eminent Comandant strategic, un Diplomat rafinat, un zelos Patriot, un Luptător neînfricat, un Erou între Legendari, un Martir în ceata Mucenicilor, despre care s-a scris frumos și emoționant, s-a/se va vorbi doar la superlativ, rămânând astfel, pururea ca o Icoană vie a Constelației eterne dacoromâne!

Tudor Vladimirescu – Domnul pământean putea să înfăptuiască Marea Unire a tuturor românilor cu un secol mai devreme.

Pe fațada monumentului ridicat cu mândrie de creștinii evlavioși din Cerneți sunt săpate versurile nemuritoare închinat Eroului-Martir Tudor Vladimirescu:

„Cine trece Oltul mare?/ Ce viteaz răzbunător.../ Este Tudor, e Olteanul/ Ce alungă pe dușmanul/ Deșteptând al său popor.”

+ Schimbarea la Față a Domnului Hristos.

6 August 2021, Brusturi-Neamț-Dacoromânia

Cavaler de Clio